

Arrest

nr. 157 092 van 26 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 14 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

1.2. De verzoekende partij dient 11 juni 2015 een aanvraag tot gezinshereniging in bij toepassing van artikel 47/1, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in functie van haar broer, de heer M. A. E., met de Nederlandse nationaliteit.

1.3. Op 14 juli 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij kennis neemt op 17 juli 2015. De motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLUF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM NET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, §2,2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 11.06.2015 werd Ingediend door:

Naam; M. (...) Voorna(a)m(en): M. (...) Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...) Rr: (...)

Verklaart te verblijven te: (...)

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Op 26.07.2013 werd ertoe besloten betrokkene een Inreisverbod te geven wegens illegaal verblijf en omdat betrokkene ervan werd verdacht de openbare orde te hebben geschonden (betekend op 27.07.2013).

Uit het vonnis van 13.10.2014, dat intussen kracht van gewijsde heeft gekregen, blijkt dat de beschuldigingen aan het adres van betrokkene gegrond waren, Betrokkene werd correctioneel veroordeeld wegens doodslag, schuldig verzuim om aan een minderjarige hulp te verlenen tot een gevangenisstraf van vier jaar, met uitstel voor 5 jaar, met uitzondering van een effectieve gevangenisstraf van 2 jaar.

Heden vraagt betrokkene het verblijfsrecht aan als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art. 47/1, eerste lid, 2°. Bij de aanvraag wordt echter geen enkel element aangehaald waarom het inreisverbod zou moeten worden opgeheven. Aangenomen mag worden dat betrokkene met deze aanvraag impliciet de opheffing vraagt van het inreisverbod, echter bij gebrek aan elementen /redenen om dit op te heffen specifiek door betrokkene aangebracht kan enkel verondersteld worden dat betrokkene de familieband met haar broer een voldoende reden acht om het inreisverbod op te heffen. Dit wordt heden betwist. Gezien betrokkene uiteindelijk daadwerkelijk veroordeeld is voor de ten laste gelegde feiten en uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, is het inreisverbod nog steeds relevant en dient de aanvraag tot gezinshereniging geweigerd te worden overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen.*

Uit het dossier van M., A. (...) (rr.(...)) blijkt dat hij eerder weliswaar kortstondig in België heeft verbleven, echter op 28.02.2013 werd afgevoerd wegens verlies van het recht op verblijf en pas effectief het verblijfsrecht terug uitoefende sinds 28.01.2014. Dit terwijl betrokkene zelf sinds 5.05.2013 illegaal in België verblijft (ingangsdatum huurcontract (...)). Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene reeds deel uitmaakte van het gezin van de Nederlandse broer in het land van herkomst of origine. Dat ze ten laste was van haar broer, wordt eveneens tegengesproken door de informatie daarover in de aanvraag 9bis van 15.11.2013. Daarin is immers opgenomen dat betrokkene in het zwart tewerkgesteld was en op die manier voldoende in haar bestaansmiddelen en die van haar zoon kon voorzien. Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene aan de verblijfsvoorwaarden van art. 47/1, 1° lid, 1° voldoet en dat de familiale belangen van betrokkene, ni. haar band met haar broer, zouden primeren op de zware inbreuk van openbare orde die ze heeft gepleegd. Haar aanwezigheid op het grondgebied is trouwens pas opgemerkt naar aanleiding van die feiten. Betrokkene heeft voordien nooit enige stappen ondernomen om haar verblijf in België in orde te maken. Het feit dat betrokkene zich ertoe heeft laten verleiden om de Belgische wetten en regels niet te respecteren tijdens illegaal verblijf, of zoals in het arrest expliciet is opgenomen :beklaagde kon haar driften niet onder controle houden en hield onvoldoende rekening met andermans fysieke integriteit kan bezwaarlijk van verantwoordelijkheid getuigen tegenover haar broer waarmee ze de gezinshereniging wenst te bekomen, alsook tegenover haar zoon die intussen in België school loopt Ze had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere*

dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren,

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het slaat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het feit dat betrokkene niet verder in België kan verblijven, hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven, te meer daar haar zoon evenmin in legaal verblijf is in België.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden akte in wezen bestaat uit een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, enerzijds, en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, anderzijds.

2.2. De bevoegdheid van de steller van de akte is een aangelegenheid die de openbare orde raakt en die zo nodig ambtshalve door de Raad in elke stand van het geding dient te worden opgeworpen en onderzocht (zie RvS 26 februari 2002, nr. 104.005; RvS 19 juni 2007, nr. 172.416 en RvS 20 juli 2012, nr. 220.348).

2.3. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (hierna: weigeringsbeslissing) betreft een beslissing die het verblijfsrecht van de verzoekende partij in het Rijk bepaalt. Dit wordt niet betwist of weerlegd door de verwerende partij. Deze beslissing is dan ook een zaak van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, c.q. de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden weigeringsbeslissing werd getroffen door mevrouw D.W.E, attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in haar verklaarde hoedanigheid van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. De vraag rijst dan ook of de betrokken ambtenaar, in de door haar aangegeven hoedanigheid, te dezen bevoegd is om de voorliggende weigeringsbeslissing te nemen.

Twee problemen stellen zich hierbij. Vooreerst dient te worden nagegaan of de wet erin voorziet dat de minister c.q. de staatssecretaris zijn bevoegdheid ter zake kan delegeren. Indien er een wettelijke bepaling voorhanden is die een delegatie van bevoegdheid voorziet, dient daarnaast tevens onderzocht te worden of de ambtenaar die de beslissing heeft genomen daartoe wel formeel gemachtigd was door de bevoegde minister c.q. staatssecretaris.

2.4. De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet. Onbevoegdheid doet zich dan ook voor als een administratief orgaan handelt wanneer het daartoe niet rechtstreeks of onrechtstreeks door de Grondwet of door de wet is gemachtigd, of nog als het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeiing niet is overgelaten. Samengevat kan gesteld worden dat een administratieve rechtshandeling pas wettig is wanneer zij van het wettelijk aangewezen orgaan uitgaat en dat er sprake is van onbevoegdheid wanneer aan deze vereiste niet is voldaan (A. WIRTGEN, "Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder", Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld. Deze overheid kan de aan haar wettelijk verleende bevoegdheid enkel delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Die delegatie moet in voorkomend geval nauwkeurig omschreven zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt. Voor de wettigheid van een delegatie van bevoegdheden door een bepaalde overheid is dus in de eerste plaats vereist dat een zodanige delegatie is toegestaan door de regelgever die de betrokken bevoegdheid aan de bedoelde overheid heeft opgedragen (cf. A. VRANCKX, Plaatsvervangende en delegatie van overheidsbevoegdheid, RW, 1961-1962, 2383-2394; RvS 16 november 1999, nr. 83.494; RvS 3 maart 2008, nr. 180.340).

2.5. De thans bestreden weigeringsbeslissing vermeldt dat zij is genomen in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

In dit artikel wordt niet uitdrukkelijk bepaald aan wie de bevoegdheid toekomt inzake beslissingen met betrekking tot aanvragen van de “andere familieleden” van een burger van de Unie.

Evenwel dient te worden gewezen op artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

De bepalingen van Titel I, Hoofdstuk I van de Vreemdelingenwet over de in artikel 40bis bedoelde vreemdelingen voorzien in meerdere gevallen in een beslissingsbevoegdheid van *“de minister of zijn gemachtigde”*.

Bovendien bepaalt artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

Ook uit artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet dat erin voorziet dat *“de minister of zijn gemachtigde”* bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie inzonderheid rekening houdt met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners (dit zijn andere familieleden in de zin van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet) blijkt dus dat de bevoegdheid voor het onderzoek van de aanvraag en dus logischerwijze ook voor het nemen van de beslissing inzake de aanvraag van andere familieleden van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, toekomt aan de *“minister of zijn gemachtigde”*.

Aldus wordt vastgesteld dat de wetgever de bevoegdheid voor het treffen van beslissingen inzake het aanvragen in toepassing van artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft toevertrouwd aan de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Er is derhalve een wettelijke grondslag die bepaalt dat de bevoegdheid voor het treffen van de thans bestreden beslissing aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekomt.

Er rest nog de vraag of de betrokken ambtenaar, D.W.E., *in casu* als gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris kon optreden. Dit is de vraag naar de formele machtiging van de beslissingsbevoegdheid door de ter zake bevoegde minister aan een ondergeschikte. Een dergelijke machtiging moet steeds formeel tot uiting worden gebracht in een delegatiebesluit waarbij de

betreffende minister een ambtenaar machtigt de beslissingen in de hoedanigheid van gemachtigde van de minister te nemen.

Het staat buiten betwisting dat de ambtenaar die de bestreden weigeringsbeslissing heeft genomen, mevrouw D.W.E., attaché is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De delegaties van bevoegdheid aan een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn geregeld bij artikelen 6 en 7 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit).

Artikel 6 van het delegatiebesluit, zoals van kracht op datum van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, luidt als volgt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid; artikel 7, tweede tot vijfde lid; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3; artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid; artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; artikel 27; artikel 28; artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; artikel 42, § 1, tweede lid, eerste zin; artikel 42bis, § 1, eerste zin; artikel 42ter, § 1, eerste en derde lid; artikel 42quater, § 1, eerste en derde lid; artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; artikel 51/5, §§ 1 en 2, en § 3, tweede tot vierde lid; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § 2; artikel 53bis; artikel 54, § 1, eerste lid; artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23; artikel 61/27, § 1, eerste en tweede lid, § 2, eerste lid en § 5; artikel 61/30, § 1 en § 2; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; artikel 74/5, § 1, § 3, eerste lid, en § 4, 2°; artikel 74/6, §§ 1,1bis, en § 2, alinéa 1er; artikel 74/7; artikel 74/11, § 1, tweede lid.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.”

Artikel 7 van het delegatiebesluit, zoals van kracht op datum van de thans bestreden beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden, luidt als volgt:

“De in artikel 6 bedoelde personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn eveneens bevoegd om :

1° de verlenging van de machtiging tot verblijf te weigeren of om een einde te maken aan de toelating tot verblijf, met toepassing van artikel 13, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980;

2° een beslissing te nemen in verband met elke aanvraag voor een visum lang verblijf die ingediend wordt op basis van de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging.”

De bestreden weigeringsbeslissing werd, zoals hierboven uiteengezet, genomen in toepassing van artikel 47/1 Vreemdelingenwet.

De Raad stelt dan ook vast dat noch artikelen 6 en 7 van het delegatiebesluit, noch enige andere bepaling van dit besluit zoals het van toepassing was op het ogenblik van het treffen van de bestreden weigeringsbeslissing verwijst naar een bepaling van de Vreemdelingenwet of naar enige andere bepaling op grond waarvan kan worden besloten dat aan een attaché van de Dienst

Vreemdelingenzaken de machtiging zou zijn verleend om beslissingen te nemen inzake aanvragen op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient dan ook te concluderen dat de bestreden weigeringsbeslissing getroffen werd door een daartoe niet bevoegde ambtenaar.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, stelt de verwerende partij dat het delegatiebesluit ondertussen zeer recent werd aangepast. Nazicht leert de Raad evenwel dat het delegatiebesluit een laatste keer werd gewijzigd door het ministerieel besluit van 19 december 2014 en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 8 januari 2015.

2.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt de onbevoegdheid van de steller van de thans bestreden weigeringsbeslissing. Er is dan ook grond om de bestreden weigeringsbeslissing te vernietigen (cfr. RvS 30 november 2006, nr. 165.304; WIRTGEN A., Raad van State - afdeling administratie: Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen, Brugge, die Keure, 2004, 67-92). Een onderzoek van de aangevoerde middelen is niet meer vereist.

2.7. De bestreden akte vermeldt uitdrukkelijk getroffen te zijn in uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit). Dit artikel bepaalt *"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."* In de bestreden akte wordt gesteld: *"De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."* Uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat het attest van immatriculatie wordt ingetrokken als gevolg van de verblijfsweigerings.

De verzoekende partij komt door de vernietiging van de weigeringsbeslissing terug in de situatie van een ingediende aanvraag waarover nog niet is beslist en op basis waarvan dus een attest van immatriculatie was afgegeven. De vernietiging van de weigeringsbeslissing leidt dan ook tot de vaststelling dat de verblijfsaanvraag van verzoekende partij nog in behandeling is – zodat niet kan worden gesteld dat vaststaat dat haar *"legaal verblijf in België is verstrekt"* – en zij in afwachting van een beslissing omtrent haar verblijfsaanvraag, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het vreemdelingenbesluit kan beschikken over een attest van immatriculatie, hetgeen niet compatibel is met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat *in casu* ook het aan verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 14 juli 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES